



תפ"ח (מרכז) 21720-05-23 - מדינת ישראל - פמ"מ נ' נור מסארוה (עציר) ע"י

תפ"ח (מרכז) 21720-05-23 - מדינת ישראל - פמ"מ נ' נור מסארוה ע"י מחוזי מרכז

תפ"ח (מרכז) 21720-05-23

מדינת ישראל - פמ"מ

נגד

נור מסארוה (עציר) ע"י

ב"כ עו"ד רינצקי ונאטור

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[29.01.2025]

כבוד השופט טרסי - אב"ד

כבוד השופט דריואן-גמליאל

כבוד השופטת רזנברג שיינרט

גזר דין

הסדר הטיעון וכתב האישום המתוקן

לאחר שנשמעה מרבית פרשת התביעה, ובסיוע הליכי גישור, גובש בין הצדדים הסדר טיעון, במסגרתו הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בו יוחסה לו עבירה של רצח (באדישות) - עבירה על סעיף 300(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה על סעיף 335(א)(1) ביחד עם סעיף 333 לחוק.

על פי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, הנאשם הינו בן דודם של סנד מסארוה ז"ל (להלן: "המנוח") ושל אחיו עבד אל חפיז מסארוה (להלן: "חפיז"). הנאשם ובני דודיו התגוררו בשכנות בסמוך למסגד אבן אל וליד בטייבה, כאשר לביתו של הנאשם מובילה סמטה מרחוב אבן אל וליד (להלן: "הסמטה הדרומית") ולביתם של האחים מובילה סמטה מקבילה מאותו רחוב (להלן: "הסמטה הצפונית").

במועד שאינו ידוע במדויק, עובר ליום 7.11.22, נדברו ביניהם הנאשם ואחרים לפגוע באחים. בתאריך 7.11.22 בשעה 16:51 לערך, נסע חפיז ברחוב אבן אל וליד בסמוך לסמטאות המובילות לבתי הנאשם והאחים, במטרה להגיע לביתו. באותה עת הגיע מולו טנדר איסוזו, בו נהג אדם שזהותו אינה ידועה. נהג האיסוזו סטה בפתאומיות לנתיב נסיעתו של חפיז, פגע ברכבו של חפיז ונמלט מהמקום. בעקבות ההתנגשות הגיע המנוח למקום והפציר בחפיז, שיצא בינתיים מרכבו, להשאיר שם את הרכב ולהימלט לביתם. בה בעת, בשעה 16:53 לערך, הגיע רכב מסוג טויוטה לנדקרוזר לרחוב סמוך ועצר באמצע הכביש, סמוך לכיכר. מהמושב שליד הנהג יצא בריצה הנאשם, כשהוא אוחז בידו אקדח. מיד אחריו, יצא מהמושב האחורי אדם נוסף, שזהותו אינה ידועה, ורץ עם הנאשם.



המנוח החל לברוח מפני הנאשם במעלה הסמטה הצפונית, אך הנאשם רץ אחריו וירה מספר יריות באקדח לכיוון אליו נמלט המנוח, כשהוא שווה נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח. שתיים מהיריות שירה הנאשם פגעו במנוח, האחת בבית החזה מאחור והשנייה בשוק שמאל. כתוצאה מהיריות, איבד המנוח את הכרתו והתמוטט על הקרקע, מתבוסס בדמו. מיד לאחר מכן יצא הנאשם בריצה מהסמטה הצפונית ודלק אחרי חפץ, שנמלט מפניו לסמטה הדרומית. הנאשם רץ אחרי חפץ בסמטה הדרומית וירה מספר יריות באקדח לעבר חפץ, אשר אחת מהן פגעה בכתפו הימנית של חפץ.

האחים הובהלו לבית החולים, שם נקבע מותו של המנוח, כתוצאה ממעבר הקליע בגב, דרך אבי העורקים והריאה השמאלית, שגרם להלם תת נפחי ואי ספיקה נשימתית. כתוצאה מהירי נגרמו לחפץ שברים מרוסקים בצלע ימין. הוא אושפז וטופל בבית החולים למשך 3 ימים, ושוחרר בעוד הקליע נותר ברקמות הרכות של גבו. במסגרת הסדר הטיעון, עתרו ב"כ הצדדים במשותף להטלת עונש מאסר למשך 23 שנים בגין עבירת הרצח, ועונש מאסר בן 3 שנים בגין החבלה בחפץ, אשר יינשא חלקו בחופף וחלקו במצטבר, כך שבסך הכל יישא הנאשם עונש מאסר כולל למשך 24 שנים, לצד מאסר מותנה ופיצוי על פי שיקול דעת בית המשפט. תמצית טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה כי מדובר בהסדר אשר גובש על פי המלצת השופט המגשר, לנוכח קשיים ראייתיים שהתעוררו במהלך שמיעת הראיות בתיק, בהקשרים שונים. בין היתר ציינה כי התעורר קושי בכל הנוגע לזיהוי היורה, ובנוסף סרב עד מרכזי, קורבן העבירה חפץ, להתייבב למתן עדות בבית המשפט, אפילו לאחר שהוצאו נגדו צווי הבאה, על כל הקשיים הנלווים לכך. עוד ציינה כי הענישה המוצעת על ידי הצדדים תואמת את רף הענישה המקובל בעבירה המרכזית בה הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, עבירה של רצח (באדישות), ואילו העונש המקל יחסית ביחס לעבירת גרימת החבלה החמורה נובע מקושי ראייתי משמעותי עוד יותר בנוגע למרכיב זה של כתב האישום. עוד התייחסה התובעת המלומדת בהרחבה לעמדת נפגעי העבירה ובני משפחתם, או ליתר דיוק להיעדרו של שיתוף פעולה מצידם, בכל הנוגע לניהול ההליך ולתוצאותיו. היא הגדירה אותם כנפגעים "שותקים", אשר לא היו מעוניינים בהכנת תסקיר, בהגשת הצהרה או במתן עדות לעניין העונש. בנוסף, לא סיפקו מסמכים בנוגע לחומרת הנזקים שנגרמו להם ואף לא היו מעוניינים במסירת עמדה קונקרטית בנוגע לעונש או להיקף הפיצויים. בנסיבות אלה, הסתפקה ב"כ המאשימה בכך ששיקפה את התוכן הכואב של שיחה שניהלה עם אמו של המנוח, במהלכה הביעה האם את צערה על מותו של בנה הקטן, כבן 30 בלבד, ועל כך שלא זכה להותיר אחריו דור נוסף למשפחה. התובעת עתרה להטלת הפיצוי המרבי הקבוע בחוק, אשר יחולק שווה בשווה בין הוריו של המנוח, ולהטלת פיצוי נוסף לטובת חפץ, בשל הנזקים שנגרמו לו.



הסנגור המלומד הצטרף לדברי התובעת בכל הנוגע לעצמת הקשיים הראייתיים שהתעוררו, ואשר בעטיים תוקן כתב האישום לקולא באופן משמעותי וגובשה ההסכמה העונשית. לדבריו, ההסדר העונשי סביר ותואם את מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם, ומה גם שמדובר בנאשם צעיר, כבן 26 בלבד, אשר אין לחובתו הרשעות קודמות כלשהן ואשר ניהל עד כה אורח חיים נורמטיבי, שכלל לימודי סיעוד. ביחס לפיצוי, לא חלק ב"כ הנאשם על ההכרח בפיצוי משמעותי בגין מותו של המנוח, אך ביקש להסתפק בפיצוי סמלי בלבד בעניינו של חפ"ז, אשר חזר לתפקוד תקין, ואף למקום עבודתו, ולא הביע עמדה כלשהי בנוגע לצורך בפיצוי. דיון והכרעה

מעשיו של הנאשם חמורים וראויים לכל גנאי. בצורה יזומה ומתוכננת, בשיתוף אחרים, ותוך שימוש בנשק חם, שם הנאשם קץ לחייו של המנוח, בחור צעיר, שכל עתידו עמד עדיין לפניו. גם לאחר הפגיעה הקטלנית במנוח לא חדל הנאשם מפעילותו האלימה והפוגענית, אלא רדף אחר חפ"ז, אחיו של המנוח, שניסה להימלט לעבר ביתו, ירה לעברו מספר יריות, פגע גם בו וגרם לו לחבלה חמורה. מדובר בשרשרת מעשים אלימים מרף החומרה הגבוה ביותר, מתוך אדישות מוחלטת לשלומם של נפגעי העבירה ומתוך שוויון נפש מוחלט לאפשרות גרימת המוות, אפשרות מסתברת ביותר כאשר מדובר בירי של מספר קליעים לעבר גופו של אדם המתרחק בריצה בתוך סמטה. הנאשם ביצע מעשים אלה לאחר תכנון מוקדם, ללא כל התגרות ומתוך כוונת מכוון, וגם העובדה כי האחים לו השיבו מלחמה שעה אלא נמלטו על נפשם, כך ממש, לא גרמה לו להימלך בדעתו ולהימנע מהפגיעה בהם. הנאשם פגע, אפוא, פגיעה קשה, קשה מאד, בערכים החברתיים הבסיסיים ביותר, ובראשם הערך של שמירה על חיי האדם, באשר הוא אדם. נסיבות מעין אלה מחייבות במובהק מענה עונשי מחמיר ביותר, אשר כולל עונש מאסר ממושך מאד, לצד מרכיבי ענישה משלימים, לרבות פיצוי אשר ישקף, ולו במקצת, את חומרת הנזקים שנגרמו בעקבות הירי. כתב האישום המקורי ייחס לנאשם, לצד עבירות נוספות, עבירות של רצח בכוונה בנסיבות מחמירות בשל גרימת מותו של המנוח ושל ניסיון רצח בשל הירי והפגיעה בחפ"ז. אילו היה הנאשם מורשע בעבירות אלה היינו דנים את הנאשם ללא היסוס למאסר עולם, לצד שנות מאסר מצטברות רבות. בפועל, כמפורט לעיל, תוקן כתב האישום באופן משמעותי ביותר לקולא, והנאשם הורשע, מבלי להקל ראש חלילה, בעבירה של רצח (באדישות), ללא נסיבות מחמירות, ובעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בלבד. כפי שהוסבר בפירוט על ידי באי כוח הצדדים, נדרש התיקון בעובדות כתב האישום ובעבירות שיוחסו לנאשם לנוכח קשיים ראייתיים משמעותיים אשר התבררו במהלך ניהול פרשת התביעה, בין היתר לנוכח מגבלות שיתוף הפעולה של עד מרכזי. במהלך ניהול המשפט נחשפנו גם אנו לחלק מאותם קשיים, ועמדנו על השלכותיהם, והסבריהם של ב"כ הצדדים בהקשר זה מקובלים עלינו.



אם נפנה כעת לבחינת העונש המוצע, הרי שעיון בפסיקת בתי המשפט בשנים הספורות שחלפו מאז תוקנה הרפורמה בעבירות ההמתה, שיצרה את עבירת הרצח (באדישות), מלמדת כי העונש המוסכם בגין עבירת הרצח, 23 שנות מאסר, הנו עונש סביר אשר הולם היטב את מתחמי הענישה ואת הענישה בפועל בגין מקרים דומים של המתה באדישות תוך שימוש בנשק חם. כך למשל, בע"פ 2079/22 חוג'יראת נ' מ"י (13.8.23), העמיד בית המשפט העליון את עונשו של המערער, אשר הצטייד בנשק, ירה לעבר בני משפחה יריבה, על רקע סכסוך מוקדם, וגרם באדישות למותו של אחד מהם, על 22 שנות מאסר בפועל. בדומה, גזרנו גם אנו עונש מאסר למשך 23 שנים על היורה, ועונש של 21 שנות מאסר על שותפו, בעקבות גרימת מותו באדישות של המנוח, ביריות אקדח, במסגרת תפ"ח (מרכז) 10713-11-21 מ"י נ' קיברה ואח' (30.1.24) (ערעור הנאשמים על חומרת העונש נדחה לאחרונה בבית המשפט העליון במסגרת ע"פ 1932/24 קיברה ואח' נ' מ"י (26.1.25)). אמנם העונש המוצע בגין עבירת החבלה בחפ"ז, 3 שנות מאסר, אינו עונש מכביד, ובנסיבות רגילות היה מקום להחמיר בענישה לגבי מרכיב זה של מעשיו של הנאשם, אך ב"כ הצדדים הסבירו כי בנוגע למרכיב זה התעורר קושי ראייתי משמעותי עוד יותר, ומכל מקום, דומה כי העונש הכולל שהציעו הצדדים, 24 שנות מאסר, הנו עונש סביר אשר הולם את חומרת מכלול מעשיו של הנאשם, כפי שהם באים לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן.

ראוי יהיה להזכיר כי מדובר בבחור צעיר, כבן 26 בלבד, אשר אין לחובתו הרשעות קודמות כלשהן, ואשר ניהל עד למעצרו אורח חיים נורמטיבי. אמנם משקלן של נסיבות אישיות מעין אלה מתגמד אל מול חומרת העבירות ואל מול הנזקים שגרם הנאשם במעשיו, אך יש בהן, כמו גם בהודאה ונטילת האחריות, ולו בשלב מתקדם יחסית של ההליך, כדי להשלים את התמונה ולהבהיר כי העתירה העונשית המוסכמת ראויה לאימוץ. נוכח כל שפורט לעיל, שוכנענו כי יש מקום לאמץ את הסדר הטיעון המאוזן שהציגו הצדדים, ועל כן יושת על הנאשם עונש מאסר כולל בן 24 שנים, כעתירת הצדדים, לצד מאסר על תנאי ופיצוי. באשר לסוגיה אחרונה זו, ערים אנו לכך שלא הובאו לפנינו נתונים עדכניים ומפורטים ביחס לעוצמת הפגיעה שנגרמה לבני משפחתו של המנוח כתוצאה ממותו בידי הנאשם, אלא שכאשר מדובר במותו הפתאומי של אדם צעיר, בנסיבות כה איומות, ברי כי הנזק שנגרם לבני משפחתו, ובראשם הוריו, ככל שהוא ניתן בכלל לכימות, עולה באופן ניכר על סכום הפיצוי המרבי שמוסמכים אנו לפסוק, ועל כן נקבל את עתירת המאשימה לחלוקת סכום זה בין הוריו של המנוח. באשר לפיצוי שייפסק לחפ"ז, בהיעדר שיתוף פעולה מצידו ובהיעדר מחלוקת על כך שלמרבית השמחה לא נגרמו לו נזקים פיזיים ארוכי טווח, ייפסק פיצוי הולם ומתון אשר ישקף את הידוע באשר לטיב הפגיעה בו, על פי עובדות כתב האישום המתוקן. לאור כל האמור לעיל אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. בגין עבירת הרצח - מאסר בפועל למשך 23 שנים.
 2. בגין עבירת החבלה - 3 שנות מאסר בפועל. העונשים יינשאו חלקם בחופף וחלקם במצטבר, כך שבסך הכול יישא הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 24 שנים מיום מעצרו - 10.4.23.
 3. 18 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, לא יעבור הנאשם כל עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.
 4. פיצוי בסך של ₪ 258,000, בגין גרימת מותו של המנוח, אשר יחולק שווה בשווה בין הוריו של המנוח. בנוסף, יפצה הנאשם את חפ"ז בסכום של ₪ 50,000. סכום הפיצוי הכולל בסך ₪ 308,000 יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.5.25, ויועבר ליעדו על ידי המזכירות בהתאם לפרטים שיסופקו על ידי המאשימה.
- זכות ערעור בתוך 45 ימים.
ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"ה, 29 ינואר 2025, במעמד הצדדים.